

berørt, og jeg vilde gerne hos den højtærede Undervisningsminister lægge et godt Ord ind for deres Bevarelse. I og for sig generer det ikke at mangle de store Bogstaver, hvor der er Tale om Tryk, men de er ikke uden Betydning, hvor der er Tale om Skrift, særlig naar denne ikke er ganske tydelig. Desuden forekommer det mig, at det vil se fladt og kedeligt ud, hvis man skal undvære dem. Man har gjort gældende, at det kun er Tyskland og Danmark, som bruger store Bogstaver; det synes jeg i og for sig ikke er nogen Grund, som kan anføres med Vægt. Større Betydning ligger der i den pædagogiske Side af Sagen, at man i Skolekredse mener, at det tager en uforholdsmæssig lang Tid at lære Børnene, hvor de store Bogstaver skal bruges. Men jeg kunde tænke mig, at Anvendelsen af store Bogstaver kunde have Betydning som Støtte for det grammatikalske, og hvis det er rigtigt, forekommer det mig, at den anden Paastand taber noget i Vægt. Det er udenfor al Tvivl, at man ved Brugen af store Bogstaver lettere faar Børn til at skelne Substantiver og de som saadanne optrædende Adjektiver fra Verber o, s. v., og det er ikke uden Betydning.

Jeg havde den Glæde — det forvares mig for øvrigt —, da jeg forleden ved et offentligt Møde blev spurgt af en Lærer paa Landet, hvorledes jeg stillede mig til dette Spørgsmaal, og havde udviklet mit Syn paa Sagen, at den paagældende udtalte, at han var meget glad derved, idet han gjorde gældende netop det, jeg her har peget paa, at Brugen af store Bogstaver ikke er uden Betydning for Børnene med Hensyn til at skelne mellem Ordenes Betydning i Sætningen. Om de store Bogstavers Anvendelse i Egennavne er der jo ingen Strid.

Selv om Spørgsmaalet er af pædagogisk Natur, synes jeg, at ingen er nærmere til at bestemme, hvorledes det danske Sprog skal skrives, end det danske Folk. Derfor vil jeg meget beklage, om dette Spørgsmaal skulde afgøres ved et ministerielt Cirkulære, og jeg vilde modsætte mig det, hvis jeg kunde. Nu ved jeg meget vel, at i tidligere Tid blev sligt afgjort paa den Maade, men vi, som har gaaet i Skole i Halvfjerdserne, har lidt i allerhøjeste Grad under disse skiftende Standpunkter. Saa vidt jeg husker, havde man ikke mindre end fire forskellige Retskrivningsmetoder i Løbet af faa Aar. Det bevirkede, at næsten enhver, naar han kom ud af Skoletvungen, lavede sig sin egen Retskrivning, og det er dog ikke Meningen. Det skal, som sagt, efter min Mening være det danske Folk, der bestemmer, hvorledes det danske Sprog skal skrives, og da man

billigvis neppe vil sætte et saa stort Apparat i Scene som en Folkeafstemning, synes jeg, Afgørelsen bør ligge hos Rigsdagen. Jeg finder, at end ikke det eksklusive Udvalg ved det runde Bord paa anden Sal, Finansudvalget, skal kunne afgøre dette, men at det skal afgøres af Rigsdagen. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Undervisningsminister, at vi, naar det Spørgsmaal en Gang skal tages op til Afgørelse, faar det forelagt her i Rigsdagen.

Jeg vil gerne til den samme højtærede Minister rette en Henstilling med Hensyn til Forfatterunderstøttelserne. Vi havde i Fjor en meget livlig for ikke at sige hidsig Debat om en enkelt af de nogle og firs Forfattere, der er Tale om. Nogle løftede denne Forfatter til Skyerne, og naar man spurgte, hvad det var for en Bog, vedkommende specielt tænkte paa, sagde han: Jeg har ganske vist ikke selv læst en eneste af de Bøger. Andre var dybt forargede over samme Forfatter, og spurgte man dem, hvad de baserede dette paa, maatte de ogsaa op med Brikkerne og indrømme, at de ikke havde læst en Linie. Det synes jeg ikke der er megen Mening i, jeg synes, man i Rigsdagen skal vide Besked med det, man stemmer om. Men det er jo ganske haabøst at tænke paa at tage Stilling til hver enkelt af disse mange Forfattere. Derfor vil jeg fra dette høje Sted rette den Henstilling til den højtærede Undervisningsminister, en Henstilling, jeg for øvrigt har gjort i selve Finansudvalget, at vi kommer bort fra hele denne Ordning.

Det er ikke Forfatternes Antal, jeg har noget imod, og heller ikke det i Virkeligheden ringe Beløb paa omkring 150 000 Kr., det drejer sig om; men det er dette, at Rigsdagen skal beskæftige sig med, hvem der skal have Understøttelse og hvem ikke. Det er fuldkommen rigtigt, at Staten støtter unge Genier — eller Folk, som i hvert Fald menes at være Genier, senere hen vil det jo vise sig, om de slaar igennem, som det hedder, eller ej. Jeg for mit Vedkommende vil helst se Sagen saaledes: de, som skriver gode Bøger, kan nok faa en Forlægger og ogsaa faa Folk til at købe Bøgerne, og saa behøver de strengt taget ikke Hjælp; og de, som skriver daarlige Bøger, bør hurtigst muligt tage sig noget andet og nyttigere for. Men jeg indser godt, at de forskellige Retninger kan trænge til en lille Opmuntring. Derfor er det slet ikke selve Understøttelserne, heller ikke Beløbet, det for mig drejer sig om; hvad det for mig drejer sig om, er Maaden, hvorpaa Støtten bliver givet.